



## **LA CAMPANYA MEDIÀTICA CONTRA EL TRIPARTIT A CATALUNYA (I ESPANYA)**

Vicenç Navarro

15 de novembre de 2010

A Catalunya i a Espanya hem estat veient durant aquests mesos una campanya mediàtica en contra del tripartit (PSC, ERC, ICV-EUiA), que governa la Generalitat de Catalunya. Els mitjans de més difusió a Catalunya (incloent paradoxalment la televisió i ràdio públiques catalanes, TV3 i Catalunya Ràdio) han estat generant un clima de rebuig al tripartit darrere del qual hi ha els poders fàctics de sempre, des de la patronal al capital financer, a l'Església i les seves associacions, i un llarg etcètera. Per a aquells que considerin aquesta observació exagerada, els aconsello que facin una revisió d'articles publicats en els quatre grans rotatius que es distribueixen a Catalunya i veuran que en l'últim mes han aparegut 42 articles negatius sobre el tripartit. En canvi, només sis a favor. I això no és perquè no existeixin, sinó perquè no s'han publicat. La diversitat ideològica en els mitjans catalans (i en els de la resta d'Espanya) és molt limitada. No cal dir que aquesta campanya està encaminada a desacreditar el que el tripartit ha fet, presentant-lo com una olla de grills, que ha significat una època perduda per a Catalunya, tal com ho va definir el senyor Duran Lleida. L'objectiu d'aquesta campanya ha estat desacreditar les esquerres i destruir les possibilitats que les esquerres puguin governar de nou a Catalunya, exiliant-les del poder durant molts anys.

Tal campanya sembla haver impactat sobre alguns sectors de les esquerres, que han pres una postura defensiva que s'ha utilitzat maliciosament per les dretes com el reconeixement del fracàs del tripartit. Ni més ni menys que el president del Govern català, i dirigent del PSC, el senyor José Montilla, ha indicat que encara que aconseguissin sumar la majoria, el PSC no s'aliaria amb ERC i ICV-EUiA per reconstruir el tripartit. No cal dir que aquesta declaració ha estat aplaudida per les dretes i, paradoxalment, pel govern Zapatero i grans sectors del socialisme espanyol. La causa de l'alegria, però, varia. Per a les dretes aquesta renúncia significa la fi de les polítiques d'esquerra a Catalunya, ja que no hi ha una altra suma que pugui construir una aliança de partits d'esquerra en el govern de Catalunya que la que ha existit durant el període 2003-2010. Sense tripartit no es poden fer polítiques d'esquerres en el govern de la Generalitat.

L'alegria que les declaracions del president Montilla, renunciant a reproduir el tripartit, ha produït en el govern Zapatero, respon, però, a altres consideracions, tot i que hi ha un element de tal alegria que coincideix amb l'alegria de les dretes. Els equips econòmics dels governs PSOE (de sensibilitat liberal en la seva majoria) es troben més còmodes i tenen més afinitats polítiques amb CiU que amb el tripartit. D'aquí el seu desig de substituir el tripartit per la socio-convergència, és a dir, l'aliança del PSC amb CiU.

Però un altre motiu de satisfacció de grans sectors del socialisme espanyol cap a les declaracions del president Montilla és conseqüència de la por de veure ERC -el partit que demana la independència de Catalunya- en el govern català, ja que els preocupa que l'independentisme català (a més de crear grans tensions amb la resta d'Espanya) vagi esquerdant la unitat d'Espanya. Entenc, però no comparteixo aquesta preocupació. Crec que no cal aclarir que la

meva biografia és mostra de que el meu profund compromís amb el benestar de les classes populars catalanes va acompanyat amb un idèntic compromís de millorar la qualitat de vida de les classes populars de tota Espanya. Però el que haurien de entendre els meus amics socialistes espanyols, és que és molt millor per a les classes populars de Catalunya i també, per cert, per a les classes populars d'Espanya, aliar-se amb un partit minoritari independentista d'esquerres, per ser d'esquerres, que aliar-se amb una coalició nacionalista, CiU (hegemonitzada per CDC, que ha anat mostrant cada vegada més el que sempre va ser: un partit amb clares tendències independentistes) majoritària de dretes. Els que s'inquieten sobre els nacionalismes haurien de recuperar l'enteniment que l'eix principal de debat polític a Catalunya i a Espanya (tot i que no es presenti com a tal) és el d'esquerres versus dretes, i CiU és clarament de dretes. A Espanya i a Catalunya els nacionalismes, tant els centrals jacobins, com els perifèrics, sempre s'utilitzen per ocultar els conflictes de classe que s'expressen en el món polític. Els meus amics del PSOE mai no haurien oblidar d'això, doncs, per al benestar de les classes populars, la variable determinant és qui governa: les dretes o les esquerres. I el que ha passat a Catalunya mostra l'encert d'aquest diagnòstic. Les esquerres han fet molt més que les dretes pel benestar i qualitat de vida de les classes populars de Catalunya. I les dades així ho demostren.

### **Què ha fet el tripartit?**

La despesa pública social (que cobreix les transferències i serveis públics com sanitat, educació, escoles bressol, serveis domiciliaris, serveis socials i altres) per habitant (en euros estandaritzats que permetin comparar la capacitat adquisitiva de l'euro en períodes diferents), va pujar molt més ràpidament durant el període de govern tripartit (26.2% per any) que en el període de govern CiU equivalent

als vuit anys de tripartit (17.7%). Un fet semblant passa en els altres components de l'estat del benestar.

A la sanitat, el creixement de la despesa pública sanitària per habitant va pujar un 46% durant el període CiU (1996-2003), incrementant-se a un 54.7% en el període equivalent 2003-2010 (govern tripartit). Com a conseqüència, el nombre de professionals sanitaris (metges i infermeres) va créixer significativament, disminuint el nombre de pacients per professional. Resultat d'això és que va augmentar el temps de visita al metge general. Aquests i altres canvis expliquen que el grau de satisfacció de l'usuari amb el sistema nacional de salut fos major al final del període tripartit que al final del govern CiU. Aquest augment de la despesa sanitària es va beneficiar de les mesures racionalitzadores de la despesa, que van alliberar fons per dedicar-los a l'atenció sanitària. Catalunya ha estat la comunitat autònoma que ha disminuït més el capítol de farmàcia, permetent un estalvi considerable. Durant aquests anys s'han fet grans reformes sanitàries que durant el mateix període de CiU. L'activitat legislativa en l'àrea sanitària ha estat molt marcada, resultat de la clara vocació reformadora del govern tripartit.

Un fet semblant ha passat en educació. La despesa pública educativa per habitant, que havia crescut un 7.7% per any en l'últim període de CiU, va pujar a un 12.8% en el període tripartit. Una conseqüència d'això és que el nombre d'hores lectives a l'escola pública ha anat convergint amb el nombre d'hores lectives a la privada concertada. La Llei d'Educació ha significat una reforma substancial, tot i que ha estat excessivament condescendent amb l'escola concertada. El mateix ha passat en els serveis socials i en transferències a les famílies. La despesa en serveis a les famílies amb dependències va passar d'incrementar-se un 3.9% per any i per habitant en el període CiU, a un 8.2% en el període tripartit. El mateix va ocórrer en les

transferències monetàries i serveis a la gent gran, que va passar d'augmentar un 4.1% per any i per habitant en el període CiU, a un 6.5% en el període tripartit. Una situació similar va ocórrer a l'habitatge, on la despesa pública va baixar un 6% per any i per habitant en el període CiU, augmentant un 15% en el període tripartit.

Aquest enorme creixement de la inversió social (responsable que disminuís l'enorme dèficit social de Catalunya mesurat per la quantitat d'euros per càpita en despesa pública social entre Catalunya i la mitjana de la UE-15), va ser acompanyat d'un enorme creixement en inversió en infraestructures físiques, quintuplicant aquestes inversions durant el període 2003-2010. Es miri com es miri, doncs, les dades mostren que per a la Catalunya Social i per a la Catalunya d'infraestructures físiques, el govern tripartit ha estat molt millor per a les classes populars de Catalunya que els governs de la dreta CiU, que van ser, en part, responsables de l'enorme endarreriment de l'estat del benestar a Catalunya.

No cal dir que el tripartit també ha comès errors, sent el major el de perpetuar el personal dels mitjans públics de comunicació (TV3, Canal33 i Catalunya Ràdio) que, amb notables excepcions, han anat promovent una visió nacionalista conservadora mancada de sensibilitat social. L'intent de la Generalitat de crear una BBC catalana, independent, va ser un fracàs, ja que aquests mitjans van continuar el que s'ha definit com la "crosta nacionalista" (a la qual caldria afegir la "crosta neoliberal"), creant la seva pròpia audiència. El desfasament entre la direcció d'aquests mitjans (de nacionalisme conservador) i l'opinió popular ha estat molt marcada. Aquesta, segons mostren les enquestes, se situa clarament en el centre-esquerra i en les esquerres, mentre que els mitjans públics estaven clarament en el costat nacionalista conservador (amb notables

excepcions). Són els únics mitjans autonòmics existents a Espanya molt influenciats per l'oposició. D'aquí el silenci sobre aquestes reformes.

A part d'això, es requereix un cert sentit de l'humor, que la dreta catalana es presenti com l'afavoridora de canvis progressistes, doncs els seus dirigents són tots ells els mateixos que van governar Catalunya durant el període responsable de l'enorme endarreriment social del país.